

“Сполучник-IV” (К., 2008), “Нова проза” (Луцьк, 2009), “Сві-й-танок-5” (К., 2010), “Вітчизна” (К., 2010), “Філео+Логос” (Житомир, 2011), “Дзвін” (Львів, 2011). 2011 року стала дипломанткою літературного конкурсу імені Вадима Коваля (Чернівці), отримала заохочувальну премію видавництва “Смолоскип”.

Марина ЄЩЕНКО – поетка, прозаїк. Народилася 15 березня 1986 року на Полтавщині, нині живе і працює в місті Києві. Закінчила Інститут української філології Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова й Інститут філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка (спеціальність “літературна творчість”). Наразі є здобувачем кафедри теорії літератури та компаративістики Інституту філології КНУ. Із 2008 року відвідує літстудію “Перехрестя”, входить до київського літклубу “Маруся”.

Твори публікувала в обласній та центральній періодиці, альманахах і журналах: “Пробудження” (К., 2004), “Дивовижність” (К., 2008), “Собори душ своїх бережить” (Полтава, 2008),

МІЙ ВАНЯ

– Я вагітна! – сказала Таня мені в слухавку після кількохвилинної мовчанки. Ця історія – не про неї, та це й зрозуміло.

Ввечері ми перевезли її речі до мене, бо Таньку розбивала депресія, вона не хотіла, щоб батьки щось помітили. Та й тут її не міг знайти винуватець цієї депресії. Вона планувала все вирішити сама.

Того ж вечора я дізналася, що дитину ніхто не збирається залишати. “Убивця!” – подумала я, але вголос вимовила:

– Будеш каву?

– З двома ложечками цукру, – нагло прорікла вона.

– А не пізно вже?

Звісно, пізно. Звісно, на аборт уже ніхто не йтиме. За шалені гроші лікарі не погодяться, або... погодяться. Вичистять по саме нікуди матку, і потім їй діти хіба тільки снитимуться. Або стече кров'ю на робочому столі... тобто операційному. Кому таке треба? “Нікому”, – думала я і думала, що ніколи не зроблю аборт, бо ніколи не завагітнію, бо для цього (от дідько!) потрібен хлопець. Але що за тема знову?! Я подумала: нехай-но народить для мене! Та здоровий глузд переміг, і я підсунула тарілочку з цукром:

– Сама насипай.

Це були мої найкращі півроку. Ми спали в одному ліжку, досить тісному. Танька крутилася, розлягалася, але я дозволяла їй все. Я лягала так, щоб, коли вона засне, притиснутися до її животика і слухати малюка. Він говорив зі мною! Усе як у будь-якому фільмі: бив мене ніжками, я чула його дихання, чула плач, чула, як він перевертався. А може, я не чула цього всього, може, це все мені приснилося, та я назвала його Ванею – не тому, що мені подобалося це ім'я, це всього лиш стійка асоціація з казками, почутими в дитинстві. Дурний Іван, а виживе, переможе.

Танька пила якусь бурдушку і до останнього надіялася, що станеться викидень. Я пила це з нею. Мені ж вірилось, що коли я співпереживатиму цей біль, то дитина легше перенесе отруту. Ваня був хлопець затятий і вперто не викидався. Мене ж кілька разів забирала “швидка”. Залякування відправити на психобстеження не надто вражали, та після запевнянь, що після наступного разу однозначно не зможу мати дітей, я вгомонилася. А Танька – ні, бо всі удари брало мале на себе. Спробувала купатися в гарячій ванні, та швидко передумала – так і себе в домовину звести можна.

На дев'ятому місяці Танька стала геть нервова – забороняла мені спати з її животом, а потім не забороняла, бо думала, що від цього станеться викидень. Багато палила і матюка-

лася. Черевко геть розбухло від неподатливого Ваньки.

А тоді раптом ці щасливі дні обірвалися. Я зайшла після роботи в квартиру і почула несамовиті крики у ванній. Танька лежала на підлозі і підтікала кров'ю.

– Я скинула його! – лише й простогнала вона.

Хороший кінець хорошої казки, як ви гадаєте? Та це не хороша казка. Це виявилися звичайні домашні пологи. Мало з перекошеною матусею відвезли в лікарню, за кілька днів Танька написала відмову і хутко виписалася. Налагодила стосунки з батьком “викидня” – це було достоту найромантичніше кохання, яке я спостерігала, – і переїхала до нього. Я вірила, що Ваньку забере хороша безплідна пара, та цього не сталося. Кому треба діти з церебральним паралічем і психічними розладами? Я двічі відвідувала його в інтернаті опісля, та Ваня мене не впізнав. Плакав постійно, як псих, і кліпав очима. Він був такий чужий мені, він не говорив зі мною, як раніше, і не штурхав ніжками. Втретє я зупинилася перед дверима квартири і подумала: а нащо? Нащо я не дозволила тій курці зробити аборт і померти на операційному столі? Може, тоді б мій друг колись народився в мене, – подумала я і нікуди не поїхала.

